

‘Ik heb altijd geda

word melkveeh

Zoals zoveel kleine jongens droomde hij ervan in de voetsporen van zijn vader te treden. Die was melkveehouder, dus hij zou ook melkveehouder worden. De werkelijkheid verliep anders. **Theo Benning** (32) nam het ouderlijk bedrijf in het Drentse Eursinge wel over, maar werd geen melkveehouder. Het boeren is bij hem een bijbaan geworden.

Door Marije
Wenneke

In de oude ligboxenstal liggen kalfjes in de strohokken en scharrelt jongvee rond op de roosters en in de boxen. De nieuwe ligboxenstal herbergt de koeien. Tot dusver niets vreemds op het bedrijf van Theo Benning in Eursinge. Of toch, want een melkstal is in geen velden of wegen te bekenen. Melken doet de jonge boer dan ook al een paar jaar niet meer. Toen de tijd, twee jaar geleden, aanbrak om het melkveebedrijf van zijn ouders over te nemen, besloot hij het over een andere boeg te gooien en ging jongvee voor anderen opfokken.

“Ik vind mijn werk veel te leuk”, geeft Theo als reden voor de plotselinge ommezwaai. Tenslotte was het altijd de bedoeling geweest om het melkveebedrijf voort te zetten. De jonge Drent ging na zijn studie aan de HAS in Leeuwarden

aan de slag bij een groot veevoederbedrijf, op de afdeling bedrijfsontwikkeling. “Juist het verder kijken dan het eigen bedrijf en de vele contacten met boeren trekken me erg aan”, legt Theo uit.

Overname zonder quotum

Theo’s ouders stonden vierkant achter Theo’s besluit. “We zijn toen samen na gaan denken over hoe het verder moest. Toen kwam al snel het jongvee om de hoek kijken.” In 2005 werden de koeien voor het laatst gemolken en het quotum, vijf ton, verkocht.

Theo: “Een jaar later heb ik het bedrijf, met terugwerkende kracht, overgenomen. Het bleek dat het veel gunstiger was om het quotum te verkopen voor de overname. De

FOTO'S INGRID ZIEVERINK

cht: ik ouder'

opbrengst ervan is helemaal naar mijn ouders gegaan, zij kunnen het voordelig wegzetten voor hun pensioen. Ik had zelf op een veel nadeliger manier moeten afrekenen met de fiscus."

In diezelfde periode verrees er wel een nieuwe stal op het erf. "De oude stal, met 75 plaatsen, was van alle kanten te klein geworden en het jongvee stond her en der in schuurtjes en op de deel. Toen we hadden besloten om jongvee op te fokken in plaats van zelf te gaan melken, hebben we de melkstal uit de nieuwgebouwde ligboxenstal gelaten. De stal is echter wel zo gebouwd dat er ruimte is voor een melkstal en een tanklokaal."

Jongvee opfok

De eigen melkkoeien hebben nooit in de nieuwe stal gestaan, maar deze liep, na het afstoten van het quotum, al snel vol met het jongvee van anderen. "Via kennissen kwam ik in contact met een melkveehouder die de jongvee opfok uitbesteedde. Zijn opfokker stopte ermee, dus hij was op zoek naar wat anders. Het klikte tussen ons en sindsdien fok ik mijn jongvee op."

Inmiddels heeft Theo het jongvee van nog een melkveehouder onder zijn hoede. Samen met enkele eigen dieren die hij

houdt voor de export, zit hij aan zijn maximale capaciteit van 150 dieren. "De kalfjes komen hier als ze tien dagen zijn", vertelt Theo in de voormalige melkstal van de oude ligboxenstal, die omgebouwd is tot strohok. Vanaf daar maken de dieren een leeftijdsgebonden ronde door de oude en de nieuwe stal tot ze, ongeveer een maand voor afkalven, weer vertrekken naar hun eigenaar.

Hulp van vader

"Het voeren, afmesten, zomers naar de wei brengen, insemineren en de gebruikelijke administratie daaromheen", beschrijft de boer zijn werkzaamheden op het bedrijf. Regelmatig wordt hij daarin nog bijgestaan door zijn vader. "Mijn vader vindt het prachtig om te helpen voeren en controleert de koeien vaak op tochtigheid, maar hij is blij dat hij van de verantwoordelijkheden af is", weet Theo, die toegeeft dat hij zonder zijn vaders hulp wel minder zal moeten gaan werken. "De hele jongvee opfok combineren met een fulltime baan is niet mogelijk. Mocht het zover komen dat ik het alleen moet doen, dan ga ik waarschijnlijk drie dagen werken."

Spijt dat hij zijn baan buitenshuis verkoos boven het bestaan als melkveehouder, heeft hij geen moment gehad. "Ik geniet volop van mijn werk en mis het melken helemaal niet. Ik had er ook geen hekel aan, maar je bent toch wel heel erg aan tijd gebonden. Nu maakt het niet zoveel uit of ik de beesten een uurtje vroeger of later ga voeren." Lachend: "De kalveren laten zich trouwens echt wel horen als het ze te lang duurt."

Goede keus

De hamvraag, die ook al heel wat boeren uit de buurt aan Theo hebben gesteld, is of hij ooit nog weer gaat melken. Die optie is tenslotte bewust open gelaten. "Dat weet ik nog niet", aarzelt de jonge Drent. "In elk geval niet voor de afschaffing van het quotum. En waar haal je dan opeens honderd melkkoeien vandaan? En dan moeten ze ook nog betaald worden."

Duidelijk is dat Theo Benning de manier waarop de zaken momenteel gaan, prima vindt. "De opfok is een lekker tweede inkomen naast het hoofdkomen uit mijn werk. Ik zou er nog niet van kunnen leven, dan moet je minstens 300 dieren hebben, maar dat was ook niet de insteek. Het was van tevoren moeilijk in te schatten hoe het ging lopen, ook omdat het nog niet zo'n hele bekende bedrijfstak is. Maar het heeft allemaal goed uitgepakt. Het is een goede keuze geweest." ←

